

Στα περὶ ὁδοῦ συνάντησα τοῦ Χριστοῦ...

[Ορθόδοξ](#)

Την ορθόδοξη παράδοση, λοιπόν, από την οποία αντλούσα τις θεραπευτικές δυνατότητες μου, δεν την γνώρισα στις αίθουσες της θεολογικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου άκουσα μόνο διανοητικούς ορισμούς για την αγάπη, την ταπεινοφροσύνη, την κοινωνία, και όπου βίωνα την πιο ψυχρή αδιαφορία του ανθρώπου για τον άνθρωπο, την υποκρισία της εξωτερικής ευπρέπειας και ευσέβειας και την ιδιοτέλεια των ανθρώπων που ασχολούντο ακόμη και με την θεολογία για να έχουν την θέση που θα τους εξασφάλιζε μια άνετη ζωή, στην οποία και μόνο έδειχναν να πιστεύουν παρά τις λεκτικές θεολογικές κορώνες.

Την ορθόδοξη παράδοση από την οποία αντλούσα τις θεραπευτικές μου δυνατότητες, την είχα βιώσει με τις πόρνες και τους χασικλήδες της Τρούμπας στον Πειραιά, όπου το κουρείο του πατέρα μου στο οποίο εκείνος με πήρε να δουλέψω όταν ήμουν έντεκα χρόνων, όχι για λόγους οικονομικούς, αλλά γιατί πίστευε ότι εκεί θα αποκτούσα πολύτιμες γνώσεις για την ζωή. Οι πόρνες και οι χασικλήδες της Τρούμπας δεν εστηρίζοντο στην δική τους δικαιοσύνη, όπως οι καθώς πρέπει ευσεβείς, και γι αυτό όχι μόνο δεν είχαν έπαρση αλλά είχαν μια αυθόρμητη ταπεινοσύνη.

Δεν έκαναν καμία προσπάθεια να αποκρύψουν την κατάντια τους. Δεν κάλυπταν την παλιανθρωπιά τους, με μάσκα υποκριτικής ευπρέπειας. Δεν έκρυβαν την οργή τους με ανατριχιαστικά ευγενικά χαμόγελα, και είχαν μια γνήσια πίστη στη δύναμη και στην αγάπη του Θεού, γιατί αν και ομολογούσαν την κατάντια τους, δεν

σταματούσαν να ζητούν και να ελπίζουν χωρίς μεγαλορρημοσύνες στο έλεος του. Αλλά πάνω από όλα αυτοί οι μεγάλοι αμαρτωλοί βίωναν και ακτινοβολούσαν την πιο καίρια χριστιανική αρετή, που είναι η χωρίς όρους και προϋποθέσεις του άλλου, οποιοδήποτε κι αν είναι η κατάντια του, που είναι, όπως λέει ο Χρυσόστομος, το κατ' εξοχήν θεϊκό γνώρισμα. «Γίνεσθε ουν οικτίρμονες» λέει ο Χριστός, «καθώς και ο πατήρ ημών οικτίρμων εστί»(Λουκ. 6.36). Μόνο οι πόρνες και οι χασικλήδες μπορούν να αποδέχονται τους άλλους ανεπιφύλακτα γιατί έχουν πλήρη επίγνωση της δικής τους κατάντια και όχι εκείνοι που είναι βέβαιοι για την αρετή τους. Γι αυτό και ο Χριστός απευθυνόμενος σε αυτούς τους τελευταίους διακήρυσσε: «οι τελώναι και αι πόρναι προάγουσιν υμας εις την βασιλεία του Θεου»(Ματθ. 21.31).

Αλλά την ορθόδοξη παράδοση από την οποία αντλούσα τις θεραπευτικές μου δυνατότητες την είχα γνωρίσει και από όλους αυτούς τους απλούς ανθρώπους που την ζούσα όχι μόνο χωρίς να κάνουν κηρύγματα, αλλά χωρίς να το συνειδητοποιούν και αυτοί οι ίδιοι, όπως εκείνος ο υποδηματοποιός, τον οποίο υπέδειξε στον Μ. Αντώνιο ο Θεός, όταν εκείνος τον ρώτησε εάν υπήρχε μεγαλύτερος Άγιος από αυτόν. Πρόκειται για εκείνους τους απλούς ανθρώπους από τους οποίους γνώρισαν ο Ντοστογιέφσκυ και ο Παπαδιαμάντης την Ορθοδοξία και οι οποίοι την ακτινοβολούν με τις απλές στιγμές και κινήσεις της καθημερινής ζωής σε αντίθεση με τους διανοούμενους που, τουλάχιστον στον έργο του Ντοστογιέφσκυ, είναι φορείς είναι της αλλοτριώσεως και της παρακμής. Αυτοί οι απλοί άνθρωποι είναι οι πραγματικοί άγιοι, γιατί εκτός του ότι βιώνουν ουσιαστικά το πνεύμα του Χριστού, παραμένουν άγνωστοι, και δεν αποκομίζουν τιμές και δόξες από τους ανθρώπους. Η απουσία τέτοιων πραγματικών αγίων, είναι η πιο κρίσιμη έλλειψη της σύγχρονης ζωής. Εγώ προσωπικά ένα μόνο άγιο γνωρίζω. Είναι ένας αγράμματος ξυλουργός. Ένας φτωχός οικογενειάρχης. Ένας ακαταπόνητος δουλευτής. Πρόθυμος να κάνει ότι του ζητήσεις. Που τον κάνεις ότι θέλεις και δεν διαμαρτύρεται ποτέ. Που χρεώνει για την θαυμάσια δουλειά του μόνο του μεροκάματο του. Που δεν καυχάται για τίποτε. Που δεν διαμαρτύρεται και δεν παραπονιέται για τίποτε, όχι γιατί είναι ανόητος αλλά γιατί είναι πραγματικά άγιος. Αλλά γι αυτή την πραγματική αγιότητα δεν έχει μάτια ο σύγχρονος άνθρωπος και αναζητεί αγιότητα στις κακόγουστες παραστάσεις, στα μεγάλα λόγια, στην επίδειξη, στην λάμψη, στα πυροτεχνήματα και στα είδωλα.

παπα- Φιλόθεος Φάρος

π. Φιλόθεος Φάρος- Η αλλοίωση του Χριστιανικού Ήθους

Πηγή: plibyos.blogspot.gr